

Sygnatura akt VI W 2632/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30-03-2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Kegel

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 30-03-2017 r.

sprawy przeciwko G. S. synowi P. i B. z domu O.

urodzonemu (...) we W.

obwinionemu o to, że

w dniu 15.05.2016r. o godz. 01:10 we W. na Moście G. kierujący samochodem m-ki S. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-33 ograniczającego prędkość w terenie zabudowanym do 40 km/h, poruszając się z prędkością 77 km/h

tj. o czyn z art. 92a kw

I. uznaje obwinionego G. S. za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 410 złotych oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 maja 2016 r. o godz. 01.10 funkcjonariusze Policji – M. O. i P. M. – zatrzymali do kontroli samochód marki S. o nr rej. (...), którego kierujący, bezpośrednio przed zatrzymaniem, przejeżdżał przez Most G. we W. z prędkością 77 km/h, nie stosując się do obowiązującego w tamtym miejscu ograniczenia prędkości do 40 km/h.

Kierowcą pojazdu był G. S..

Urządzenie pomiarowe posiadało legalizację ważną do dnia 31 marca 2017 r.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego (częściowo) z dnia 17 listopada 2016 r.

zeznania świadków: M. O. z dnia 05 stycznia 2017 r.

P. M. z dnia 17 listopada 2016 r.

notatka urzędowa k. 4

świadcstwo legalizacji ponownej k. 7

Pomiar prędkości samochodu S. o nr rej. (...) przeprowadzony przez M. O. w dniu 15 maja 2016 r. o godz. 01.10 został wykonany prawidłowo.

Dowód: opinia biegłego k. 40 – 43 oraz z dnia 30 marca 2017 r.

G. S. jest bezdzietnym kawalerem, pracuje na podstawie umowy zlecenia; nie był karany za przestępstwa, natomiast w dniu 03 lipca 2016 r. ponownie zarzucono mu przekroczenie prędkości o ponad 20 km/h.

Dowód: dane osobopoznawcze k. 5 oraz wyjaśnienia z dnia 17 listopada 2016 r.

dane o karalności k. 14, 18

Przesłuchany w charakterze obwinionego G. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Zakwestionował prawidłowość pomiaru, wskazując, że urządzenie pomiarowe nie spełniało wymogu identyfikacji pojazdu podczas dokonywania pomiaru, nie podawało czasu pomiaru, a sam pomiar był wykonywany nie ze statywu, z odległości mniejszej niż 10 metrów od powierzchni metalowych oraz w niewielkiej odległości od linii wysokiego napięcia. Dodał, że pojazd służbowy, którym poruszali się policjanci nie był pozostawiony w miejscu widocznym dla kierujących, sami funkcjonariusze zaś, przystępując do kontroli, nie przedstawili się.

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uwzględnił jedynie w zakresie, w jakim potwierdzał, że w czasie wskazanym we wniosku o ukaranie jechał samochodem marki S. o nr rej. (...) przez Most G. we W., gdzie został zatrzymany przez policjantów, którzy zarzucili mu przekroczenia prędkości.

Argumenty odnoszące się do sposobu ustawienia pojazdu służbowego oraz zachowania funkcjonariuszy Policji podczas przystępowania do kontroli – co oczywiście – nie miały żadnego znaczenia dla bytu wykroczenia zarzucanego G. S.. Fakt zaistnienia tego wykroczenia w sposób jednoznaczny został wykazany w drodze pomiaru dokonanego przez policjantów. Nie mieli oni żadnych wątpliwości, że pomiar ten został przeprowadzony prawidłowo i dotyczył pojazdu kierowanego przez obwinionego.

Prawidłowość pomiaru potwierdził w swojej opinii biegły z zakresu techniki samochodowej. Opinia ta była jasna i wyczerpująca, wnioski w niej zawarte zostały poprzedzone wnikliwą, szczegółową analizą całości materiału dowodowego, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw, aby kwestionować jej rzetelność.

Wątpliwości Sądu nie budziła również wiarygodność zeznań obu świadków – funkcjonariuszy Policji. Relacje tych świadków były rzeczowe, logiczne i wzajemnie zbieżne. Policjanci byli osobami obcymi dla obwinionego, w żaden sposób nie zainteresowanymi jego bezpodstawnym obciążaniem.

Dowody w postaci zeznań świadków M. O. i P. M., treść notatki urzędowej oraz opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej pozwalały na jednoznaczne ustalenie, że G. S. dopuścił się czynu objętego zarzutem wniosku o ukaranie, przy czym zauważyć należy, że materialną przesłanką zaistnienia wybryku z art. 92a kw jest tylko i wyłącznie przekroczenie prędkości przez kierującego pojazdem, a sposób ujawnienia i udokumentowania tego przekroczenia nie może wpłynąć na ustalenie zakresu odpowiedzialności osoby obwinionej.

Rozważając kwestię wymiaru kary, Sąd miał na uwadze nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych reguł bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a także umyślność działania obwinionego – wzdłuż te, jak też bezkrytyczny stosunek obwinionego do popełnionego wykroczenia, nie pozwalały na orzeczenie wobec niego kary łagodniejszej niż grzywna w wysokości 300 zł.

Wymierzona G. S. grzywna nie jest – zdaniem Sądu – zbyt surowa, pozostając jednocześnie adekwatną do stopnia zawinienia sprawcy oraz stopnia społecznej szkodliwości jego czynu; powinna ona również zrealizować nie tylko represyjne, ale i prewencyjne oraz wychowawcze cele kary.

Zgodnie z przepisem art. 118 § 1 kpw, w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi należnościami, o których mowa w § 3 tego przepisu, jeżeli należności takie powstały w postępowaniu.

Zryczałtowane wydatki postępowania nie obejmują – w myśl art. 118 § 3 kpw - należności dla osób, zakładów, instytucji i instytucji powołanych do wydania opinii oraz należności ustanowionych z urzędu obrońcy i pełnomocnika. Koszty wydania opinii stanowią natomiast – jak stanowi art. 618 § 1 pkt 9 kpk, recypowany do postępowania wykroczeniowego mocą art. 119 kpw – wydatki Skarbu Państwa ponoszone w toku postępowania.

Obowiązujące przepisy wskazują, że regułą powinno być obciążanie skazanych kosztami postępowania, zaś zwolnienie od ponoszenia tych kosztów winno mieć charakter wyjątkowy i następować jedynie wówczas, gdyby istniały przesłanki do uznania, że ich poniesienie byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (por.: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt II AKa 98/12, LEX nr 1217813).

Zaistnienia tych przesłanek Sąd nie dopatrył się w przedmiotowej sprawie.

G. S. pracuje na umowę zlecenie – posiada zatem źródło dochodu.

Skoro użytkował w dacie zdarzenia (a jak wynika z informacji o popełnionych wykroczeniach drogowych – również w późniejszym czasie) samochód, wnioskować należy, iż dysponował środkami na jego eksploatację. Łamiąc w sposób świadomy, umyślny przepisy ruchu drogowego – a tak właśnie postąpił, przekraczając w dniu 15 maja 2016 r. prędkość na Moście G. we W. - musiał liczyć się z odpowiedzialnością za ten czyn i koniecznością poniesienia konsekwencji finansowych przewidzianych przez ustawodawcę.

Nie sposób nie dostrzec także, że koszty postępowania w przedmiotowej sprawie generowane były właśnie na skutek postawy obwinionego, dlatego też Sąd uznał, że również względy słuszności nie przemawiały za zwolnieniem go od ponoszenia tych kosztów, zwłaszcza, że koszty te, podobnie jak grzywna, na jego wniosek, mogą zostać rozłożone na raty.